

РЕШЕНИЕ

№ 16945

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 28.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **2577** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на К. К. Д. от [населено място], подадена чрез адв. П. Й. – САК срещу Решение №7 от 17.02.2025 г. на кмета на [община], обл. В. Т., с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. №РД-11-725/06.02.2025 г.

Жалбоподателят твърди, че постановеният акт е немотивиран и неосъобразен с материалния закон, поради което и следва да бъде отменен. Твърди се, че търсената информация е обществена по см. на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, като отказът за предоставянето ѝ противоречал на целта на закона. Сочи се, че исканата информация е налична при органа, тя е обществена, създава се и се съхранява от задължения субект, поради което и следва да бъде предоставена. Изразява несъгласие с посоченото от ответника, че исканите сведения не съществуват в обобщен вид и се налага тяхното синтезиране, тъй като в случая не се иска създаване на нова информация, а представяне на съхранявана и налична при него информация. Моли се за отмяна на решението и за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Й., който поддържа подадената жалба на изложените в нея съображения. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът - кмет на [община], чрез процесуален представител юрк. А. оспорва жалбата, като

се позовава на разпоредбата на чл.47 от ЗПФ. Твърди се, че оспорващата не е жител на общината поради което и за нея не съществува никакъв интерес от търсената информация. Претендира юриск. възнаграждение и представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено искане за предоставяне на обществена информация вх. №РД 11-725/06.02.2025 г. от К. К. Д. от [населено място] до кмета на [община] с искане да бъде предоставена по електронен път следната информация:

- Подробна справка за всички плащания, извършени от [община] за обезпечаване празниците на общината за периода 01.01.2024 г. – 31.12.2024 г.;
- Справката да е за всички мероприятия, културни прояви, концерти, рекламни материали, медийни публикации и хонорари на ангажирани лица по изява и платени публични средства за периода 01.01-31.12.2024 г.;
- Справка за сумата, която [община] е получила като спонсорство или дарение за обезпечаване на празниците на общината и начините за нейното разходване за същия период.

С оспореното Решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация №7/17.02.2025 г. на кмета на [община] е отказано да се предостави на искателя горепосочената информация. В мотивите е изложено, че е недопустимо създаването на нови документи във връзка със запитване за достъп до обществена информация под формата на отговори на конкретно поставени въпроси. На следващо място се сочи, че независимо, че закона не поставя заявителя да мотивира исканията си, то същите следва да имат логично обяснение. В подкрепа на този извод е цитирана нормата на чл. 47 от Закона за публичните финанси, тъй като въпросите поставени със заявлението били насочени към това дали законосъобразно са разходвани средства от общинския бюджет на [община]. Законодателят е ограничил лицата, които имат право да контролират съответния общински бюджет и да търсят информация за разходване на средства от този бюджет и този кръг бил „местната общност“. Жителите и юридическите лица на съответната община са тези, които имат правото на контрол и на получаване на информация. З. не попадал в този кръг от лица, тъй като е с постоянен адрес в друго населено място извън територията на общината.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от К. Д. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

[община] е задължен субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996 г. по к.д. № 1 от 1996 г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект.

По дефиницията на чл.9 ЗДОИ обществена е информацията, създавана и съхранявана от органите и техните администрации. Тя бива два вида- официална, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия и служебна- която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Описаната в заявлението информация не попада в обхвата на разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, тъй като отговорите на поставените въпроси не представляват нито официална обществена информация, нито служебна такава, защото информацията нито се съдържа в издаден акт от [община], нито е създадена, събрана или съхранена във връзка и по повод дейността на

[община] или на нейната администрация. Целта на ЗДОИ е да осигури широка информираност на гражданите и достъп до сведения, които се създават и съхраняват от държавните органи, органите на местното самоуправление и публично-правните субекти / чл.3 от ЗДОИ/ във връзка с тяхната работа, като при това се предостави възможност на заявителя да си състави мнение за осъществяваната от тези субекти дейност.

Цитираните норми сочат, че за да се осигури достъп до обществена информация е необходимо тя фактически да съществува, като е материализирана върху обичайните за целта носители и да е налична при сезирания орган.

По отношение на поставените въпроси се предполага събиране и обработването на сведения и данни, но сезираният орган няма задължение да отговаря на тези въпроси, защото същите не попадат в обхвата на ЗДОИ. Предоставянето на достъп до обществена информация касае случаите, когато същата е налична и следва да се посочи конкретно върху какъв материален носител е обективизирана - решение, заповед, административен акт или друг вид на вече създаден документ от задълженото лице, който е изготвен от него или се намира при него, и то преди да бъде подадено заявлението. Това означава актът, съдържащ официалната обществена информация да е вече издаден, а служебната обществена информация вече да е събрана или създадена от задължения субект, при и по повод на неговата дейност.

Недопустимо е създаването на нови документи във връзка със запитване за достъп до обществена информация под формата на отговори на конкретно поставени въпроси. Жалбоподателят е потърсил отговори на въпроси, а не материализирани данни в документ, които да могат да му се предоставят по реда на ЗДОИ.

Следователно, достъпът до обществена информация не включва създаване допълнително на документи, които до този момент не са съществували във връзка с актовете и дейността на държавните органи при осъществяване на техните правомощия.

Съдът не споделя становището на ответника, че Законът за публичните финанси е специален закон за достъп до търсената информация, който ограничава кръга на заинтересованите лица. Разпоредбата на чл. 47 предвижда възможност за местната общност да контролира общинския бюджет, което по естеството си е дейност различна от търсения достъп до обществена информация по специфично перо от този бюджет, още повече, че се касае за интерес от страна на лице, което не попада в обхвата на термина "местна общност", но разполага с правомощието да си съставя мнение за работата на съответния орган на местна власт. Затова следва да бъде заключено, че обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация в заявените области са уредени именно в ЗДОИ. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III от ЗДОИ. В чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл. 3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя.

Независимо от предходното, съдът приема, че кумулативно не са налице юридическите факти -

елементи от правопораждащия фактически състав, с които правната норма свързва издаването на позитивен за искателя акт, с който да му бъде даден пълен достъп до търсената от него информация. Съжденията на административния орган в тази насока съответстват на нормативното разрешение, дадено в чл.2, ал.1 във вр. чл.10 и чл.11 от ЗДОИ.

В заключение, Решение № 7 от 17.02.2025 г. на кмета на [община] е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му правни последици за искателя.

При този изход на спора, в полза на ответника се присъжда юрисконсултско възнаграждение, което се определя на стойност от 100.00 /сто/ лева, съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 83-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. Д. от [населено място], срещу Решение №7 от 17.02.2025 г. на кмета на [община], обл. В. Т..

ОСЪЖДА К. К. Д. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], вх.Б, ет.3, ап.8 да заплати на [община], сумата в размер на 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

СЪДИЯ: